

Sygn. akt: I C 507/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Bednarek
Protokolant:	stażysta Anna Tuchalska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2012 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa Banku (...) SA w W.

przeciwko P. P., J. P.

o zapłatę

- utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w dniu 13 czerwca 2012r. (sygn. akt I Ne 91/12);
- zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt: I C 507/12

UZASADNIENIE

Powódka Bank (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanych P. P. i J. P. kwoty 78.056,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu /k.2-2v/.

W uzasadnieniu powódka podała, iż pozwani są zobowiązani na podstawie weksla, wypełnionego w sposób prawidłowy, do zapłaty powyższej kwoty. Jednocześnie wskazała, iż wezwała pozwanych do wykupu tegoż weksla pod rygorem dochodzenia należności na drodze sądowej, jednakże pozwani nie uczynili zadość otrzymanemu wezwaniu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (sygn. akt: I Ne 91/12) /k.14/.

Pozwani w zarzutach od powyższego nakazu zapłaty wnieśli o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na ich rzecz solidarnie kosztów procesu /k. 18-21/.

W uzasadnieniu pozwani podali, iż po pierwsze, powódka nie przedłożyła dowodu na to, że weksel został wypełniony zgodnie z treścią deklaracji wekslowej. Po drugie, zdaniem pozwanych, zachodzą znaczne wątpliwości dotyczące tego, czy przedmiotowy weksel jest wekslem własnym czy też trasowanym, na co wskazuje wyraz „zapłacą”. Forma ta, w ocenie pozwanych, daje podstawy do przypuszczenia, iż polecenie zapłaty skierowane jest do osoby trzeciej.

Jednocześnie pozwani stwierdzili, iż powódka nie przedstawiła im weksła do zapłaty, bowiem nie mieli oni możliwości zapoznania się z jego treścią. Na koniec pozwani zakwestionowali należność, na jaką opiewa weksel.

Sąd ustalił, co następuje:

Umową nr (...) z dnia 20 kwietnia 2007 roku, wraz z późniejszymi aneksami do niej, powódka Bank (...) S.A. w W. udzieliła pozwanemu P. P. kredytu na rachunku bieżącym w wysokości 50.000 zł. Jako prawne zabezpieczenie kredytu strony ustaliły między innymi weksel in blanco, poręczony przez pozwaną J. P.. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej powódka została uprawniona do wypełnienia

weksla na sumę wekslową odpowiadającą zadłużeniu pozwanego wraz z należnymi odsetkami i kosztami. Według treści aneksu nr (...) z dnia 25 marca 2009 roku ostateczny termin spłaty kredytu ustalono na dzień 31 marca 2010 roku.

Dowód: umowa nr (...) kredytu na rachunku bieżącym z dnia 20.04.2007 roku

/k. 63-65/;

umowa nr (...) ustalająca ogólne zasady kredytowania z dnia 30.04.2007 roku

A 66-7 3/;

aneks nr (...) do umowy nr (...) /k. 74-82/;

aneks nr (...) do umowy nr (...) /k.83-85/;

aneks nr (...) do umowy nr (...) /k.86-88/

Z uwagi na fakt naruszenia postanowień umowy, pismem z dnia 10 listopada 2009 roku powódka wypowiedziała pozwanemu jej treść, wskazując, iż istniejące zadłużenie na kwotę 74.767,57 zł wraz z odsetkami i kosztami stanie się wymagalne w całości z chwilą upływu terminu wypowiedzenia.

Dowód: wypowiedzenie umowy rachunku bankowego /k 90-92/

Wobec brak spłaty zadłużenia powódka wypełniła weksel in blanco zgodnie z deklaracją wekslową na kwotę 78.056,30 zł i opatrzył go datą płatności na dzień 9 lutego 2012 roku. Następnie powódka wezwała pozwanych do zapłaty powyższej kwoty w ustalonym terminie pismem z dnia 26 stycznia 2012 roku jednocześnie zawiadamiając ich, gdzie mogą zapoznać się z oryginałem wypełnionego weksla.

Dowód: zawiadomienie o wypełnieniu weksla /k.3/;

weksel/k.4/;

deklaracja do weksla in blanco /k.89/.

Pismem z dnia 30 stycznia 2012 roku pozwany uznał roszczenie i zadeklarował chęć spłaty zadłużenia.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 30.01.2012 roku /k.93/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez strony dokumenty, których wiarygodność nie budziła żadnych wątpliwości Sądu. Były one przejrzystej jasne.

Sąd zważył, co następuje:

Weksel własny jest drugim obok trasowanego rodzajem weksla, którego unormowanie znajduje się w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz. U. 1936 r. Nr 37, poz. 282 ze zm.). Charakter prawny oraz zasadnicze funkcje

weksla własnego są identyczne lub bardzo podobne do analogicznych cech weksla trasowanego. Przede wszystkim wspólna jest natura zobowiązania wekslowego, którego źródłem jest umieszczenie podpisu na dokumencie. Weksel własny bywa określany jako „sola” weksel, bowiem może być wystawiony tylko w jednym egzemplarzu. Jego niezbędne części składowe zostały wskazane w art 101 prawa wekslowego. Wystawca weksla własnego zobowiązuje się sam do zapłaty, a zatem występuje w charakterze dłużnika głównego. Zobowiązanie to ma charakter abstrakcyjny, niezależny zatem od stosunków kauzalnych między stronami. Rdzeń konstrukcji prawnej zobowiązania wyrażonego treścią weksla własnego stanowi bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty określonej sumy pieniężnej (nie zaś polecenie zapłaty jak przy wekslu trasowanym). Brak tego określenia przekreśla ważność zobowiązania wekslowego.

Uzupełniając powyższe wywody o charakterze teoretycznym dodać trzeba, iż ewentualne błędy ortograficzne, gramatyczne, czy też inne omyłki, takie jak użycie niewłaściwego wyrazu lub niewłaściwej formy gramatycznej danego stwierdzenia nie przekreślają ważności wypełnionego weksla, o ile całość jego tekstu nie pozostawia wątpliwości, że jest on zgodny z przepisami prawa wekslowego. W wypadku zaistnienia tego typu omyłek czy błędów w tekście weksla odpowiadającego prawu, możliwe jest ich usunięcie poprzez zastosowanie jego wykładni (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23.04.1993 roku, IIICZP 7/93, OSNCP 1993, nr 11, poz, 199).

Zarzuty przedstawione przez pozwanych nie zasługiwały na uwzględnienie. Po pierwsze, przedmiotowy weksel nie może być uznany za weksel trasowany, albowiem jego treść nie określa nazwiska czy też nazwy trasata, co stanowi element niezbędny do uznania danego dokumentu za weksel trasowany. Wątpliwości z tym związane nie mogą wynikać z użycia w treści przedmiotowego weksla błędnego słowa „zapłać”, zamiast „zapłać”. Omyłka ta nie powoduje nieważności weksla, albowiem pozostałe przesłanki odnoszące się do weksla własnego zostały spełnione. Tym samym zastosowana formuła nie ma znaczenia dla skuteczności zobowiązania wekslowego. Dopuszczalna w tym kontekście wykładnia treści weksla niewątpliwie pozwala na stwierdzenie, że przedmiotowy weksel jest wekslem własnym, spełniającym wszystkie wymogi określone w art. 101 prawa wekslowego.

Po drugie, całkowicie chybione jest stanowisko pozwanych jakoby powód nie przedstawił im przedmiotowego weksla do zapłaty. Przed wytoczeniem niniejszego powództwa powódka umożliwiła pozwany zapoznanie się z oryginałem wypełnionego weksla w siedzibie swojego oddziału, co wprost wynika z pisma powoda z dnia 26 stycznia 2012 roku zawiadamiającego pozwanych o wypełnieniu weksla /k.3/. Ponadto przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 prawa wekslowego może nastąpić również w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji jak okazaniu mu weksla przez posiadacza. Za datę przedstawienia weksla nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu czy samego zawiadomienia dłużnika o toczącym się postępowaniu. Decydować powinna chwila, kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.06.2010 roku, V CSK 461/09, LEX nr 852599). Zatem argumentacja przedstawiona przez pozwanych nie zasługiwała na aprobatę. Działania podjęte przez powódkę przed wniesieniem pozwu realizowały dyspozycję art. 38 prawa wekslowego. Nawet gdyby powódka nie umożliwiła pozwany zapoznanie się z oryginałem weksla, to i tak mieli oni taką możliwość w toku niniejszego postępowania, co także pozostaje w zgodzie z powyższym przepisem.

Wreszcie po trzecie, P. P. pismem z dnia 30 stycznia 2012 roku uznał roszczenie i zobowiązał się do dobrowolnej spłaty. W obliczu tej okoliczności podniesiony przez pozwanych zarzut nienależności świadczenia na kwotę wskazaną w treści weksla traci na znaczeniu. Mimo to godzi się wskazać, iż przedmiotowy weksel został wypełniony z powodu niedotrzymania przez pozwanego P. P. warunków umowy o kredyt na rachunku bieżącym z dnia 20 kwietnia 2007 roku. Brak uregulowania z jego strony rat kredytowych doprowadził do wypowiedzenia powyższej umowy i skorzystania przez powódkę z jednej z form zabezpieczenia powyższego kredytu. Natomiast w odpowiedzi na zawiadomienie o wypełnieniu weksla, pozwany uznał w całości swoje roszczenie. Zatem konsekwencją i tego zarzutu nie mogło być zniweczenie żądania pozwu. Powyższe wywody niewątpliwie wskazują iż roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 496 kpc utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w dniu 13 czerwca 2012 roku, sygn. akt: I Nc 91/12 (punkt 1 wyroku).

Dodatkowo, z racji faktu, iż powódka ustanowiła pełnomocnika procesowego po wniesieniu przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty, Sąd na mocy art. 98 § 1 kpc i § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U, 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 wyroku).